

Από την Σκηνή του Μαρτυρίου στον Ορθόδοξο Ναό (Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας)

/ [Πεμπτούσία](#)

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ (Εβρ. 9,1-7)

Το σημερινό Αποστολικό Ανάγνωσμα είναι από την Επιστολή που έστειλε ο Απόστολος Παύλος σε χριστιανούς Εβραϊκής καταγωγής. Με την επιστολή αυτή ο Απόστολος του Χριστού θέλει να βεβαιώσει τους εξ Εβραίων χριστιανούς, ότι ο Ιησούς Χριστός ως ο Μεσσίας, που είχαν προαναγγείλει οι Προφήτες, είναι ασυγκρίτως ανώτερος όλων των μεγάλων Μορφών της Παλαιάς Διαθήκης. Επίσης ότι η χριστιανική λατρεία είναι υψηλότερη της λατρείας των Ισραηλιτών όσον ο ουρανός από τη γή.

Πρώτα ο Απόστολος Παύλος παρουσιάζει την Σκηνή του Μαρτυρίου, που χρησιμοποιούσαν οι Εβραίοι για τη λατρεία τους:

Το πιο ιερό μέρος στη Σκηνή ήταν τα Άγια των Αγίων. Στον χώρο αυτόν, που χωριζόταν με καταπέτασμα, σε κεντρικό σημείο του, υπήρχε η Κιβωτός της Διαθήκης περικαλυμμένη με χρυσό. Μέσα στο περιχρυσωμένο αυτό κιβώτιο φυλασσόταν η χρυσή στάμνα-δοχείον, με το περίφημο εκείνο μάννα, που έτρεφε θαυματουργικά τους Ισραηλίτες στην έρημο επί σαράντα χρόνια (Εξόδ. 16,33). Επίσης υπήρχαν μέσα στην στάμνα οι πλάκες της Διαθήκης, που παρέλαβε ο Μωϋσής από τον Θεό στο όρος Σινά, στις οποίες ήταν χαραγμένες οι Εντολές του Θεού, (Γενέσ. 31,18) «καθώς και η ράβδος του Ααρών, που ενώ ήταν ξερή θαυματουργικά έβγαλε βλαστάρι, για να καταφανεί ότι τον Ααρών είχε εκλέξει ο Θεός ως αρχιερέα Του (Αριθμ. 17, 23).

Ας δούμε τώρα τι αντίστοιχο με αυτά υπάρχει στον Ορθόδοξο Ναό: Στο κέντρον του Ιερού Βήματος υπάρχει η Αγία Τράπεζα, που λέγεται και Ιερόν Θυσιαστήριον. Σ' αυτήν (δεν τελούνται, φυσικά ,αιματηρές θυσίες ζώων, όπως στο θυσιαστήριον της Σκηνής,) αλλά τελείται κατά τη θεία Λειτουργία η αναίμακτη Θυσία του Ιησού Χριστού, όπως την παρέδωσε ο ίδιος στους Μαθητές Του στον Μυστικόν Δείπνον.

Ακόμη στη Αγία Τράπεζα, αντί των Πλακών με τις Δέκα Εντολές, έχουμε το Ιερόν Ευαγγέλιον της Καινής Διαθήκης με ολοκληρωμένες, πλέον, τις Εντολές του Θεού.

Τέλος, αντί του μάννα, την υλική εκείνη τροφή των Ισραηλιτών, μέσα στο Άγιο

Αρτοφόριο, που υπάρχει πάνω στη Αγία Τράπεζα, σε κάθε Ορθόδοξο Ναό, σαν θησαυρός πολύτιμος φυλάσσεται το «Ουράνιον Μάννα», το Τίμιον Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που διατηρείται εκεί από την θεία Λειτουργία της Μεγάλης Πέμπτης.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι στη Σκηνή του Μαρτυρίου ο αρχιερέας Ααρών και οι διάδοχοί του, ως άνθρωποι, πρόσφεραν θυσίες για τη συγχώρηση των αμαρτιών των δικών τους και του λαού. Στον χριστιανικό Ναό ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού είναι ο Μέγας Αρχιερέας (παράβαλε Εβρ. 4,14), που τελεσιουργεί τα Άγια Μυστήρια. Οι Ιερείς και αρχιερείς διακονούν τον Ιησούν Χριστόν. Είναι χαρακτηριστική η φράση στη θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου: «τήρησον ἡμᾶς τούς δούλους σου τούς διακόνους... ἐν τῷ Σῶ ἁγιασμῷ» (Οπισθάμβωνος ευχή). Ο Μέγας Βασίλειος, ενώ ήταν Αρχιεπίσκοπος, διάκονον χαρακτηρίζει τον εαυτόν του καί όλους τους άλλους αρχιερείς, που ιερουργούν τη θεία Λειτουργία. Το ότι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ως ο Μέγας Αρχιερεύς τελεί το Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας στη θεία Λειτουργία και όλα τα άλλα Μυστήρια, φαίνεται και από τον τρόπον που ο λειτουργός ιερέας ή αρχιερέας διατυπώνει τις ευχές: «Σύ εἶ ὁ προσφέρων, και προσφερόμενος, καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν...»(Ευχή Χερουβικού ύμνου). Ως και η Ευχή πρό της υψώσεως του καθηγιασμένου αγίου Ἄρτου: » Πρόσχες Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...καί καταξίωσον τῆ κραταιᾷ Σου χειρὶ μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου Σώματός Σου και του τιμίου Αἵματος». Ο ἴδιος ο Χριστός με το κραταῖό Του χέρι μεταδίδει τη θεία Κοινωνία στον λειτουργό και στους πιστούς, δια των χειρῶν των δούλων Του Κληρικῶν.

Τί τιμή και τι ευλογία για τον πιστό χριστιανό! Ο ἴδιος ο Χριστός με τη θυσία του αίματος Του να καθαρίζει τη συνείδησή μας από τα έργα που οδηγούν στον θάνατο, έτσι ώστε να μπορούμε να λατρεύουμε τον αληθινό Θεό (παράβαλε Εβρ. 2,14).

Ας τελειώσουμε με την προτροπήν του Αποστόλου Παύλου: Αφού, λοιπόν αδελφοί μου έχουμε ένα Μεγάλον Ιερέα -τον Ιησούν Χριστόν- επικεφαλής του οίκου του Θεού...μην εγκαταλείπουμε τις λατρευτικές μας συνάξεις -στην Εκκλησία- όπως συνηθίζουν μερικοί, αλλά να ενισχύει ο ένας τον άλλον» (Εβρ. 10,21 & 25) και συχνά και αδιάλειπτα να εκκλησιαζόμαστε.